

РЕШЕНИЕ

№ 2313

гр. София, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 25.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **11231** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. чл. 220 от Закона за митниците /ЗМ/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управлението: [населено място], [улица] км срещу решение № ВМ-5800-1092/32-275814 от 27.08.2021 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) Митница С. към Агенция "Митници" в частта, оспорена пред директора на Агенция „Митници“ и потвърдена от него с решение № Р-411/32-329534 от 18.10.2021 г., с която на "Метро К. енд К. България" е отказано възстановяване на законната лихва върху възстановеното със същото решение недължимо платено мито в размер на 81723,71 лева (главница), която лихва се претендира считано от датата на постъпване на митото в бюджета до ефективното му възстановяване на жалбоподателя".

В жалбата се поддържа, че неправилно е отказана лихва поради неправилно тълкуване на чл. 116, § 1, б. „а“ във вр. с чл. 117, § 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 09.10.2013 г. за създаване на митнически кодекс на Съюза. Неправилно е прието, че митото се възстановява на това основание. В процесния случай се касае за възстановяване на недължимо платено/събрано мито вследствие на отмяна на незаконосъобразен акт на митническите органи по съдебен ред, което не попада в обхвата на нито една от изчепчателно изброените хипотези на посочената норма; регламентът не предвижда други възможности за възстановяване.

Неправилно е тълкувана и приложена нормата на чл. 117, § 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013, като не са налице предпоставките ѝ - не е бил определен първоначално по-висок размер на митническото задължение. В разглеждания случай декларираната по-ниска митническа стойност на стоките след извършена проверка в рамките на последващия контрол е увеличена с решението на началника на митница Столична, което е отменено впоследствие като незаконосъобразно от съда, т.е. с решението е определено мито за доплащане, а не мито в по-малък размер. След отмяната на решението с обратна сила се заличават правните му последици и възниква основание за връщане на събраното въ основа на решението мито, което е различно от хипотезата на първоначално съобщени суми, явяващи се „надвзети суми” по смисъла на чл. 116, § 1, б. „а”, вр. с чл. 117, § 1 от регламента. Не е налице твърдяното от директорите на ТД Митница С. и на Агенция „Митници” противоречие на чл. 129 от ДОПК с чл. 116 във вр. с чл. 117, § 1 и с останалите норми на Регламент (ЕС) № 952/2013. Вместо това е следвало да се извърши преценка за началния момент на дължимост на претендираната лихва. Решенията не са съобразени с практиката на ВАС - решение № 15470 от 14.12.2020 г. по адм. д. № 9093/2020 г., 1-во отд.; решение № 10080 от 5.10.2021 г. на ВАС по адм. д. № 2226/2021 г. Ето защо иска отмяна на оспореното решение и връщане на преписката за издаване на друго решение, с което да се възстанови и претендираната от него законна лихва.

Ответникът – директорът на Агенция „Митници“ оспорва жалбата, считайки обжалваният административен акт за издаден от компетентен орган при спазени изисквания за форма и съдържание, изпълнени процесуални правила и съответстващ на материалния закон. Представя писмени бележки в срока даден от съда. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

СГП не взе становище по жалбата.

Съдът като взе предвид доводите в жалбата и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установена следната, неоспорвана от страните фактическа обстановка:

На 24.09.2013 г. от началника на Митница Столична (закрита със заповед № ЗМФ-1318/27.12.2018 г. на министъра на финансите с правоприменик Территориална дирекция Югозападна, понастоящем ТД Митница С., съгласно чл. 7, ал. 1 от Устройствен правилник на Агенция „Митници”, обнародван в ДВ. 61). 59 от 6.07.2021 г., в сила от 31.07.2021 г., приет с Постановление на Министерския съвет № 227 от 13.07.2021 г.) е издадено решение №9600 – 0337/24.9.2013 г. Началникът на митницата е определил на жалбоподателя задължение от 97 371,57 лв. и ДДС 748 821,77 лв. На 09.10.2013 г. частично са платени: мито — 80 638,02 лева и ДДС — 615 568,03 лева.

Решението е обжалвано по административен ред пред директора на Агенция

„Митници”, който с решение N2 565/13.11.2013 г. е изменил решението на началника на Митница Столична, като определените задължения за мито и ДДС са намалени съответно на мито в размер на 81 723,71 лв. и на ДДС в размер на 621867,16 лв. Това решение е оспорено пред съда, като е образувано административно дело № 12319/2013 г. пред Административен съд - София град. С решение N 1559 от 04.03.2020 г. е отменено решението на началника на Митница Столична в часта, в

която за стоките по проверените митнически декларации е увеличена митническата стойност и е определено е ново митническо задължение за дължимо мито съгласно Таблица № 4 в размер на 97 371,57 лв.; жалбата е отхвърлена в останалата част. Решението на АССГ е обжалвано пред Върховен административен съд на Република България, като е образувано дело № 8849/2020 г. и с решение № 3912 от 26.03.2021 г. ВАС, Осмо отделение оставя в сила първоинстанционното решение. Решението на ВАС е окончателно.

На 04.08.2021 г. от пълномощник на дружеството [фирма] - адвокат К. А. К., е подадено искане с рег. № 32-249860 за възстановяване на мито в размер на 81 723, 71 лева (осемдесет и една хиляди седемстотин двадесет и три лева 71 ст.), ведно със законната лихва от датата на плащането на митото до окончателното му възстановяване, поради отпадане на основанието.

Извършена е проверка от отдел „Финанси, управление на собствеността и разпореждане със стоки“ („ФУСРС“), сектор „Администриране на приходите в централния бюджет“ („АПЦБ“), която е установила, че определената с решение на директора на Агенция „Митници“ № 565/13.11.2013 г. за доплащане сума за мито в размер на 81 723, 71 лева (осемдесет и една хиляди седемстотин двадесет и три лева и 71 ст.) е платена от дружеството, по следният начин: 80 638,02 лв. на 09.10.2013 г. и 1 085,69 лв. на 11.11.2014 г. /чрез прихващане от надвнесена сума, определена с Решение № НМ-5800-372 от 28.10.2014 г./.

С оспорените в това производство решения е прието, че допълнително определените с отмененото решение суми за мито се явяват надвзети суми и подлежат на възстановяване по реда на Раздел 3 Възстановяване и опрощаване, Глава 3 Събиране, плащане и опрощаване на вносните или износните мита, Дял III Митническо задължение и обезпечение от Регламент (ЕС) № 952/2013 г.

По силата на чл. 116, параграф .1, буква „а“ от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., размерът на вносните или износните мита, се възстановява, на което и да е от посочените основания. Съгласно чл. 116, параграф 6 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. възстановяването не е основание за изплащане на лихви от съответните митнически органи. Съгласно чл. 117, параграф 1, предложение първо от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., възстановяването на вносните или износните мита се извършва, доколкото размерът, съответстващ на първоначално съобщеното митническо задължение, превишава дължимия размер. Ето защо предвид чл. 15, ал. 2 от Закона за нормативните актове, предвиждащ че ако нормативен акт противоречи на регламент на Европейския съюз, прилага се регламентът, е прието, че разпоредбата на чл. 129 от ДОПК е неприложима.

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е процесуално допустима.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната на административния акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 116, § 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 „... размерът на вносните или износните мита, се възстановява или опрощава на което и да е от следните основания:

а) надвзети суми на вносните или износните мита; б) дефектни стоки или стоки, които не съответстват на условията на договора; в) грешка на компетентните органи; г) в интерес на справедливостта". В посочената правна норма изрично са регламентирани случаите, при които се възстановява или опрощава размерът на вносните или износните мита, като хипотезите са изчерпателно изброени и други възможности не са предвидени.

Съгласно чл. 116, § 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 възстановяване или опрощаване на вносните или износните мита се извършва, доколкото размерът, съответстващ на първоначално съобщеното митническо задължение, превишава дължимия размер или длъжникът е бил уведомен за митническото задължение противно на разпоредбите на член 102, параграф 1, буква в) или г).

Съдът намира, че процесото основание не попада в нито една от изчерпателно изброените в чл. 116, § 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 хипотези, тъй като в конкретния случай се касае за възстановяване на мито като последица от отмяна на незаконосъобразен акт на митническата администрация. Действително, § 6 от чл. 116 М. гласи, че "Възстановяването не е основание за изплащане на лихви от съответните митнически органи". Спорният въпрос е дали в предметния обхват на § 6 от чл. 116 са включени само предвидените в § 1 хипотези или същият действия и по отношение на непредвидените случаи. Приложението на § 6 от чл. 116 е обусловено от наличието на някое от основанията, визирани в § 1 от същата разпоредба. Неслучайно § 6 не е предвиден в самостоятелен член от регламента. Като част от чл. 116, § 6, в който се предвижда забрана за изплащане на лихви, се разпростира само и единствено върху уредените в чл. 116, § 1 хипотези за възстановяване на мито.

Доколкото в ЗМ липсва уредба на хипотезите, когато недължимо платените суми за мита, определени с незаконосъобразен акт, се връщат със законна лихва, е налице непълнота на закона, преодолима на основание чл. 46, ал. 2 ЗНА, предвиждащ че: "Когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта."

При непълнота на специалния закон на основание чл. 46, ал. 2 от ЗНА, следва да се приложат чл. 128 - чл. 130 ДОПК и по-конкретно чл. 129, ал. 6 ДОПК относно възстановяване и прихващане на недължимо платени или събрани суми за данъци, включително и мита - чл. 162, ал. 2, т. 1 ДОПК. Следователно преценката за дължимостта на лихвата и началния момент от който се дължи, следва да бъде извършена съгласно чл. 129, ал. 6 от ДОПК. Невъзстановените суми в законоустановения срок се връщат със законната лихва, начислена от деня, в който е следвало да бъдат възстановени (чл. 129, ал. 6 ДОПК). Към този ред препраща и чл. 129, ал. 5 ДОПК - посочените за възстановяване с влязъл в сила съдебен акт суми се възстановяват заедно с дължимата лихва по ал. 6.

Обстоятелството, че специалният закон не съдържа изрични правила за дължимост на лихва върху недължимо внесени задължения за данъци, вкл. и мито, не препятства приложението на ДОПК. Такова препятствие би било налице единствено ако материалният данъчен закон (ЗМ) изрично изключваше дължимост на лихви, каквото изключване цитираният закон не съдържа. На основание чл. 46, ал. 2 от ЗНА и предвид липсата на изрична правна регламентация за възстановяване на недължимо платените суми за мита, определени с незаконосъобразен акт, заедно със законната лихва, следва да намери приложение чл. 129, ал. 6 ДОПК.

В случая следва да се цитира и решението по дело С-365/15: Когато вносни сборове, в това число антидъмпингови мита, се възстановяват, тъй като са били събрани в нарушение на правото на Съюза — което запитващата юрисдикция следва да провери — за държавите членки е налице задължение, произтичащо от правото на Съюза, да заплатят на правните субекти, които имат право на възстановяване, съответните лихви, считано от момента, в който възстановените мита са платени от тези правни субекти.

Предвид нормата на чл. 160, ал. 3 ДОПК, приложима доколкото е приложим и редът по чл. 128 - чл. 130 ДОПК на основание чл. 46, ал. 2 от ЗНА, по искането за законна лихва върху сумата от 81723,71 лева за периода, считано от датата на ефективното превеждане в републиканския бюджет до момента на окончателното изплащане на задължението, следва да се произнесе директора на Териториална дирекция (ТД) Митница С. към Агенция "Митници". Ето защо преписката следва да бъде изпратена на административния орган за произнасяне.

По разноските. Предвид основателността на жалбата, на основание чл.143 ал.1 от АПК, на жалбоподателя се дължат разноски в общ размер на 2550 лева съобразно представения списък.

Водим от горното Административен съд София-град, 64 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № ВМ-5800-1092/32-275814 от 27.08.2021 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) Митница С. към Агенция "Митници" в частта, оспорена пред директора на Агенция „Митници" и потвърдена от него с решение № Р-411/32-329534 от 18.10.2021 г., с която на [фирма], ЕИК:[ЕИК] МЪЛЧАЛИВО е отказано възстановяване на законната лихва върху възстановеното със същото решение недължимо платено мито в размер на 81 723,71 лева (главница), като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ВРЪЩА преписката на директора на Териториална дирекция Митница С. към Агенция "Митници" за произнасяне по искане с рег. № 32-249860 от 4.8.2021 г. на [фирма], ЕИК:[ЕИК] за възстановяване на лихва върху сумата от 81723,71 лева мито при спазване указанията, дадени в настоящото решение по тълкуване и прилагане на закона.

ОСЪЖДА Агенция "Митници" да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК] сумата от 2550 лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: